

מדינת ישראל

משרד הממשלה

משרד

מס' תיק

חטיבה:	משרד ראש הממשלה
תת חטיבה:	משרד ראש הממשלה - לשכת ראש הממשלה
שם תיק:	רה"מ יצחק רבין - [עניינים מדיניים וביטחוניים]
סימול מקורי:	תקופת החומר: 6/1977-1/1976
מזהה פיזי:	מ - 10 / 8199
	24/02/2011

	
שם תיק: רה"מ יצחק רבין - [עניינים מדיניים וביטחוניים]	
מזהה פיזי:	מ - 10 / 8199
מזהה פריט:	000x2fv
כתובת:	2-111-8-4-1
תאריך הדפסה:	28/05/2017

מחלקה

מס' תיק מקורי

(Dictated from Washington, June 2, 1977)

Dear Mr. President,

It is some time since I had the opportunity to be in direct touch with you and I would have hesitated to trouble you at this particular moment, when I am about to hand over the stewardship of the Government of Israel to my successor, were I not deeply troubled about some trends which might create the impression that the basis on which our common search for peace in the Middle East IS NO LONGER THE ONE WHICH I have believed existed until now.

I refer in particular to some of the more recent pronouncements which might create a perception in the mind of the Arab States that there already exist certain parameters of a plan which would form the basis for an eventual settlement, parameters which are different from those which have always been at the heart and core of our common endeavours.

We in Israel have always been certain that the only road to the long-sought for peace in the Middle East lies through the closest possible cooperation between the United States and Israel. This cooperation, for which we have always been deeply grateful, was and is based on our commonly held convictions that the achievement of peace in our area can only be based on principles which have been initiated by the United States Government already in 67.

These same principles later found their expression in Security Council resolutions 242 which together with Security Council resolution 338 have become the sole basis accepted by all parties as the framework in which the current political process and the search for peace can take place.

The achievement of the two interim agreements with Egypt and the disengagement agreement with Syria came into being within the framework of these resolutions and, as you will recall, Mr. President, in the memorandum of agreement between our two governments, which certainly is one of the cornerstones of our common search for peace, the United States Government declared that it will oppose any change in resolutions 242 and 338.

Security Council resolution 242 was a carefully balanced document on which, as one of its cardinal principles, the question of the future boundaries had been left to an agreement between the parties. The boundaries themselves, in the words of the resolution, have to be "secure and recognized." It is clear that the resolution did not envision withdrawal by Israel to the lines which existed on June 4, 1967. President Johnson said in 68, "We are not the ones to say where other nations should draw lines between them that will assure each the greatest security. It is clear, however, that a return to the situation of June 4, 1967, will not bring peace. They must be secure and they must be recognized borders .... such lines must be agreed to by the neighbors involved."

There was a considerable delay in the receipt of the
information which was sent to the Secretary of State
on the 10th of June. The delay was due to the fact
that the information was sent to the Secretary of State
on the 10th of June and the Secretary of State
did not receive it until the 15th of June.

The information of the Secretary of State was
that the information was sent to the Secretary of State
on the 10th of June and the Secretary of State
did not receive it until the 15th of June. The
information was sent to the Secretary of State
on the 10th of June and the Secretary of State
did not receive it until the 15th of June. The
information was sent to the Secretary of State
on the 10th of June and the Secretary of State
did not receive it until the 15th of June.

The information of the Secretary of State was
that the information was sent to the Secretary of State
on the 10th of June and the Secretary of State
did not receive it until the 15th of June. The
information was sent to the Secretary of State
on the 10th of June and the Secretary of State
did not receive it until the 15th of June. The
information was sent to the Secretary of State
on the 10th of June and the Secretary of State
did not receive it until the 15th of June. The
information was sent to the Secretary of State
on the 10th of June and the Secretary of State
did not receive it until the 15th of June.

מדינת ישראל

משרד הממשלה

משרד

מס' תיק

חטיבה:	משרד ראש הממשלה
תת חטיבה:	משרד ראש הממשלה - לשכת ראש הממשלה
שם תיק:	רה"מ יצחק רבין - [עניינים מדיניים וביטחוניים]
סימול מקורי:	תקופת החומר: 6/1977-1/1976
מזהה פיזי:	א - 10 / 8199 24/02/2011

	
שם תיק: רה"מ יצחק רבין - [עניינים מדיניים וביטחוניים]	
מזהה פיזי:	א - 10 / 8199
מזהה פריט:	000x2fv
תאריך הדפסה:	28/05/2017
כתובת:	2-111-8-4-1

מחלקה

מס' תיק מקורי

(Dictated from Washington, June 2, 1977)

Dear Mr. President,

It is some time since I had the opportunity to be in direct touch with you and I would have hesitated to trouble you at this particular moment, when I am about to hand over the stewardship of the Government of Israel to my successor, were I not deeply troubled about some trends which might create the impression that the basis on which our common search for peace in the Middle East IS NO LONGER THE ONE WHICH I have believed existed until now.

I refer in particular to some of the more recent pronouncements which might create a perception in the mind of the Arab States that there already exist certain parameters of a plan which would form the basis for an eventual settlement, parameters which are different from those which have always been at the heart and core of our common endeavours.

We in Israel have always been certain that the only road to the long-sought for peace in the Middle East lies through the closest possible cooperation between the United States and Israel. This cooperation, for which we have always been deeply grateful, was and is based on our commonly held convictions that the achievement of peace in our area can only be based on principles which have been initiated by the United States Government already in 57.

WASHINGTON, D.C.

Dear Sir: I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of the 10th inst. and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration. I am, Sir, very respectfully,
Yours very truly,
J. B. HARRIS, Chief Clerk

I am, Sir, very respectfully,
Yours very truly,
J. B. HARRIS, Chief Clerk

I am, Sir, very respectfully,
Yours very truly,
J. B. HARRIS, Chief Clerk

These same principles later found their expression in Security Council resolutions 242 which together with Security Council resolution 338 have become the sole basis accepted by all parties as the framework in which the current political process and the search for peace can take place.

The achievement of the two interim agreements with Egypt and the disengagement agreement with Syria came into being within the framework of these resolutions and, as you will recall, Mr. President, in the memorandum of agreement between our two governments, which certainly is one of the cornerstones of our common search for peace, the United States Government declared that it will oppose any change in resolutions 242 and 338.

Security Council resolution 242 was a carefully balanced document on which, as one of its cardinal principles, the question of the future boundaries had been left to an agreement between the parties. The boundaries themselves, in the words of the resolution, have to be "secure and recognized." It is clear that the resolution did not envision withdrawal by Israel to the lines which existed on June 4, 1967. President Johnson said in 68, "We are not the ones to say where other nations should draw lines between them that will assure each the greatest security. It is clear, however, that a return to the situation of June 4, 1967, will not bring peace. They must be secure and they must be recognized borders .... such lines must be agreed to by the neighbors involved."

As far as the Palestinian problem is concerned, this too is not mentioned in resolution 242. We, as you know, on our part, are convinced that a peace settlement in the area cannot be achieved without solving this problem both in its emotional and in its human dimension. We would be the first to doubt whether the Arab-Israel conflict could be brought to a peaceful conclusion if this question ~~would~~ not be tackled. However, we are equally convinced, and I am sure that I am expressing in this not only the sentiments of the present government but also those of the vast majority of our people, that this solution cannot be in the establishment of an independent Palestinian state on the West Bank and in the Gaza Strip. Should such a state come into being, then it would constitute a permanent threat to the security of Israel and, therefore, harbour within it the seed of a new conflict.

All of us are bound by a burning desire to see a permanent peace established in our region. I am convinced that you, Mr. President, share my belief that the urgency in which we all address ourselves to this goal should not becloud our vision and lead us to sow new seeds of conflict.

It is in this spirit, Mr. President, that I would like to sum up my part ~~at~~ this juncture, namely that we should not alter the principles on which our common endeavours are founded, those which are the basis for resolutions 242 and 338, which can lead to fruitful negotiations between Israel and the neighbouring Arab States, knowing full well that these principles neither ~~ask~~ for Israel's withdrawal to the armistice lines of 67 nor to the establishment of an independent Palestinian state.

As I said at the outset, I am about to wind up the work of my government and would be grateful indeed if you would share with me some of your thoughts on these matters which are so crucial to the security of all our citizens.

May I say in conclusion how grateful I am to you for the opportunity which I had of meeting with you in March and the friendship which you have extended to me over the past few years. I am equally grateful for the enormous energy that you and your government are investing in the search for peace in the Middle East, and I can assure you that I am certain that the U.S. will also in the future, as it did in the past, find in Israel a most eager partner in the search for peace.

Sincerely yours,

(Dictated from Washington, June 2, 1977)

Dear Mr. President,

It is some time since I had the opportunity to be in direct touch with you and I would have hesitated to trouble you at this particular moment, when I am about to hand over the stewardship of the Government of Israel to my successor, were I not deeply troubled about some trends which might create the impression that the basis on which our common search for peace in the Middle East IS NO LONGER THE ONE WHICH I have believed existed until now.

I refer in particular to some of the more recent pronouncements which might create a perception in the mind of the Arab States that there already exist certain parameters of a plan which would form the basis for an eventual settlement, parameters which are different from those which have always been at the heart and core of our common endeavours.

We in Israel have always been certain that the only road to the long-sought for peace in the Middle East lies through the closest possible cooperation between the United States and Israel. This cooperation, for which we have always been deeply grateful, was and is based on our commonly held convictions that the achievement of peace in our area can only be based on principles which have been initiated by the United States Government, already in 67.

These same principles later found their expression in Security Council resolutions 242 which together with Security Council resolution 338 have become the sole basis accepted by all parties as the framework in which the current political process and the search for peace can take place.

The achievement of the two interim agreements with Egypt and the disengagement agreement with Syria came into being within the framework of these resolutions and, as you will recall, Mr. President, in the memorandum of agreement between our two governments, which certainly is one of the cornerstones of our common search for peace, the United States Government declared that it will oppose any change in resolutions 242 and 338.

Security Council resolution 242 was a carefully balanced document on which, as one of its cardinal principles, the question of the future boundaries had been left to an agreement between the parties. The boundaries themselves, in the words of the resolution, have to be "secure and recognized." It is clear that the resolution did not envision withdrawal by Israel to the lines which existed on June 4, 1967. President Johnson said in 68, "We are not the ones to say where other nations should draw lines between them that will assure each the greatest security. It is clear, however, that a return to the situation of June 4, 1967, will not bring peace. They must be secure and they must be recognized borders .... such lines must be agreed to by the neighbors involved."

These same things are being done in the
United States, which is the only country in the
world that has been able to do this. It is the only
country in the world that has been able to do this.
It is the only country in the world that has been able to do this.

The same thing is being done in the
United States, which is the only country in the
world that has been able to do this. It is the only
country in the world that has been able to do this.
It is the only country in the world that has been able to do this.

The same thing is being done in the
United States, which is the only country in the
world that has been able to do this. It is the only
country in the world that has been able to do this.
It is the only country in the world that has been able to do this.

As far as the Palestinian problem is concerned, this too is not mentioned in resolution 242. We, as you know, on our part, are convinced that a peace settlement in the area cannot be achieved without solving this problem both in its emotional and in its human dimension. We would be the first to doubt whether the Arab-Israel conflict could be brought to a peaceful conclusion if this question ~~would~~ not be tackled. However, we are equally convinced, and I am sure that I am expressing in this not only the sentiments of the present government but also those of the vast majority of our people, that this solution cannot be in the establishment of an independent Palestinian state on the West Bank and in the Gaza Strip. Should such a state come into being, then it would constitute a permanent threat to the security of Israel and, therefore, harbour within it the seed of a new conflict.

All of us are bound by a burning desire to see a permanent peace established in our region. I am convinced that you, Mr. President, share my belief that the urgency in which we all address ourselves to this goal should not becloud our vision and lead us to sow new seeds of conflict.

It is in this spirit, Mr. President, that I would like to sum up my part ~~at~~ this juncture, namely that we should not alter the principles on which our common endeavours are founded, those which are the basis for resolutions 242 and 338, which can lead to fruitful negotiations between Israel and the neighbouring Arab States, knowing full well that these principles neither ~~ask~~ for Israel's withdrawal to the armistice lines of 67 nor to the establishment of an independent Palestinian state.

As I said at the outset, I am about to wind up the work of my government and would be grateful indeed if you would share with me some of your thoughts on these matters which are so crucial to the security of all our citizens.

May I say in conclusion how grateful I am to you for the opportunity which I had of meeting with you in March and the friendship which you have extended to me over the past few years. I am equally grateful for the enormous energy that you and your government are investing in the search for peace in the Middle East, and I can assure you that I am certain that the U.S. will also in the future, as it did in the past, find in Israel a most eager partner in the search for peace.

Sincerely yours,

(Dictated from Washington, June 2, 1977)

Dear Mr. President,

It is some time since I had the opportunity to be in direct touch with you and I would have hesitated to trouble you at this particular moment, when I am about to hand over the stewardship of the Government of Israel to my successor, were I not deeply troubled about some trends which might create the impression that the basis on which our common search for peace in the Middle East IS NO LONGER THE ONE WHICH I have believed existed until now.

I refer in particular to some of the more recent pronouncements which might create a perception in the mind of the Arab States that there already exist certain parameters of a plan which would form the basis for an eventual settlement, parameters which are different from those which have always been at the heart and core of our common endeavours.

We in Israel have always been certain that the only road to the long-sought for peace in the Middle East lies through the closest possible cooperation between the United States and Israel. This cooperation, for which we have always been deeply grateful, was and is based on our commonly held convictions that the achievement of peace in our area can only be based on principles which have been initiated by the United States Government, already in 67.

These same principles later found their expression in Security Council resolutions 242 which together with Security Council resolution 338 have become the sole basis accepted by all parties as the framework in which the current political process and the search for peace can take place.

The achievement of the two interim agreements with Egypt and the disengagement agreement with Syria came into being within the framework of these resolutions and, as you will recall, Mr. President, in the memorandum of agreement between our two governments, which certainly is one of the cornerstones of our common search for peace, the United States Government declared that it will oppose any change in resolutions 242 and 338.

Security Council resolution 242 was a carefully balanced document on which, as one of its cardinal principles, the question of the future boundaries had been left to an agreement between the parties. The boundaries themselves, in the words of the resolution, have to be "secure and recognized." It is clear that the resolution did not envision withdrawal by Israel to the lines which existed on June 4, 1967. President Johnson said in 68, "We are not the ones to say where other nations should draw lines between them that will assure each the greatest security. It is clear, however, that a return to the situation of June 4, 1967, will not bring peace. They must be secure and they must be recognized borders .... such lines must be agreed to by the neighbors involved."

As far as the Palestinian problem is concerned, this too is not mentioned in resolution 242. We, as you know, on our part, are convinced that a peace settlement in the area cannot be achieved without solving this problem both in its emotional and in its human dimension. We would be the first to doubt whether the Arab-Israel conflict could be brought to a peaceful conclusion if this question ~~would~~ not be tackled. However, we are equally convinced, and I am sure that I am expressing in this not only the sentiments of the present government but also those of the vast majority of our people, that this solution cannot be in the establishment of an independent Palestinian state on the West Bank and in the Gaza Strip. Should such a state come into being, then it would constitute a permanent threat to the security of Israel and, therefore, harbour within it the seed of a new conflict.

All of us are bound by a burning desire to see a permanent peace established in our region. I am convinced that you, Mr. President, share my belief that the urgency in which we all address ourselves to this goal should not becloud our vision and lead us to sow new seeds of conflict.

It is in this spirit, Mr. President, that I would like to sum up my part ~~at~~ this juncture, namely that we should not alter the principles on which our common endeavours are founded, those which are the basis for resolutions 242 and 338, which can lead to fruitful negotiations between Israel and the neighbouring Arab States, knowing full well that these principles neither ~~ask~~ for Israel's withdrawal to the armistice lines of 67 nor to the establishment of an independent Palestinian state.

As I said at the outset, I am about to wind up the work of my government and would be grateful indeed if you would share with me some of your thoughts on these matters which are so crucial to the security of all our citizens.

May I say in conclusion how grateful I am to you for the opportunity which I had of meeting with you in March and the friendship which you have extended to me over the past few years. I am equally grateful for the enormous energy that you and your government are investing in the search for peace in the Middle East, and I can assure you that I am certain that the U.S. will also in the future, as it did in the past, find in Israel a most eager partner in the search for peace.

Sincerely yours,

למא

אם יהא מלא

ללא סעודת ב' (סעודת)

זה נעשה ביום וקדוש משה

המלאך לנביא לזיון

המלאכה אצל, נא לזיון

לנביא כי הנה נראה

לנביא לזיון - לזיון מלאכה -

סעודת א' - קדוש משה

המחבר (הקדמה) 194

נחל, שלום אחשבה וק

עיון שלום היום

עם זה המחבר המחבר

לפי המחבר המחבר המחבר

אני המחבר המחבר המחבר

על המחבר המחבר המחבר

אחשבה - המחבר המחבר המחבר

המחבר המחבר המחבר המחבר

לפי המחבר המחבר המחבר

על המחבר המחבר המחבר

25

5500096 19 רג
1255 5 87 מתגן

76 FEB -5 13 01

059

חמ

מ. כ. א. א.
מ. כ. א. א.
מ. כ. א. א.

וועדת השרים המיוחדת שמונתה לדון בהמלצות המועצה להשכלה גבוהה
להעניק למכללת שנקר, היתר והכרה, מוכנה עתה להגיש המלצותיה
וסיכומיה החיוביים לממשלה, אודה לך את ההמלצות תופענה בסדר היום
של ישיבת הממשלה ביום ראשון ה-8 בפברואר, וזאת, עקב החשיבות
הרבה לכך שהחלטה תיפול עכשיו לקראת שבוע האופנה, אשר מארגניו
מחול, הם חברים בחבר הנאמנים הבינלאומי של המכללה המתכנס בעוד
לשבוע והמצפים להחלטה החיובית והסופית.
בברכה ובידידות, אלק לרנר, יו"ר חבר הנאמנים.

א. א.
א. א.
א. א.
א. א.
א. א.
א. א.
א. א.
א. א.
א. א.
א. א.

פודי

אל: המשרד

מאת: ניו יורק

מסי 196

נשלח: 091700 פבר 76

מ. קדרון. מאומ ב.
מגינה לאפק ב-9.2:
1. סיור גוייר במזיית.

סיפר כי לקראת תום מושב מועבייט בחודש שעבר, פנו אל המזכ"ל
יחברות חשובות במועצה כדי להזיז דברים. נאומו של וולדהיים ביום
התצפיה כלל הבטחה כי יעשה במיטב יכולתו, בעקבות זאת קיים מגע
עם האמריקאים הסובייטים הערבים וישראל.
בחילה נטה המזכ"ל לצאת אישית לסיור במזיית כדי לעמוד מקרוב
על עמדות הממשלות, אך לאחר התייעצות במזכירות סוכם כי עדיף ששלב
הנוכחי יצא גוייר ללבדוק את העובדות. שכן המזכ"ל
יצארכ בלאו הכי להיות באזור בחודש מאי ולפיכך אינ זה רצוי שיצא
כבר עתה לשליחות שתתקיים בעצם בלא כלום ותיצור רושם של מהלך בשל.
האמריקנים והסובייטים לא הביעו מחשבות קונקרטיות בפני המזכ"ל.
הסובייטים לא היו בהירים די הצורך ביחס למהלכים הבאים ונזונו להבין
כי אינם מתחייבים הדבר.

לעומת זאת מצרים וירדן הביעו עניין רב בסיורו של גוייר. ביחס לירדן
מעיר גיונה, שזו הפעם הראשונה מזה זמן רב שהירדנים מבקשים לקיים
פגישות גם בדרגים עבודה ולא רק ברמות העליונות, קשה להעריך משמעות
הבקשה הקונקרטית הזאת אם היא מעוררת מחשבה על כוונות מעשיות.
ביחס למצרים העיר כי בקשו לשמוע מגוייר על עמדת ישראל ועל הצעותיה
לתנועה קדימה.

חוסיפ כי אנתנו הבטחנו להעביר אליהם תשובה ביחס לעמדת וואשינגטון.
גיונה הסביר כי עיקר השליחות הנוכחית היא למצוא כיצד להתגבר
על המכשולים המונעים כינוס גיונה. מאוד שאחייב וישראל
מתגדות להשתתפות אשייפ, ומכיון שסוריה מתנה והשתתפות בהשתתפות
אשייפ, צריך למצוא פשרה שתתקבל על דעת צדדים אלה.
בהקשר זה אמר כי עד סוף 1975 היתה העמדה הסורית בסוגיה זו שיש

-2-

לשגר הזמנה לאשייפ אפילו אם לא יהיה נוכח בוועידה, אם כן אפשר שהטורים יסכימו עדיין כי היורייים ישגרו הזמנה לאשייפ מבלי שאשייפ יופיע בוועידה בעוד שהם עצמם כן יופיעו ויטענו כי הצליחו להשיג הזמנה לאשייפ למרות שאשייפ מסרב להופיע. במקרה זה התייחס גיונה לראיון עראפאת אחמול ברשת א.נ.ב.י.סי. שאת מהותו תיאר גיונה כאי נכונות להתחייב לצעד כלשהו. ביחס להזמנה לגינבה לא הודיע ערפאת כי אשפ לא נהב בוועידה על בסיס 242, כפי שגרם בעבר. עראפאת שאל בהתחמקו מהשאלה אם יש לסתב השואל הזמנה עבורו.

2. כינוס הפרלמנט על ידי חוסיין.

שתי ההערות קלט בעניין זה:

האחת, מפי שרפ, שגירדנ באום, ולפיה כוונת הסלכ וזינה למוע מישראל מצב בגדה שבו לא תהיה לתושבים זיקה לעמאנ או לאשייפ. ישראל מנסה עזה לגבש מנהיגות מקומית עם אינטרסים משלה ויש למוע זאת בעדה. לדברי גיונה זה התברר שנתנו השלשונות הירדנים לטורים ולסעודים ועל כן לא נטמעה מילת ביקורת אחת מצד דמשק וריאד כלפי הסלכ הזה של חוסיין.

השניה, ממקורות מערביים בעיקר ולפיה הסלכ ער לדברי מנהיגים ישראלים בדבר ייחאופציה הירדנית ומעוניין ערב ביקורו בוואשינגטון לאותה כי הוא פתוח גם לאפשרות הזאת.

3. סוריה.

סבור כי סוריה מתרכזת כיום במאבק על חנהגת העולם הערבי ואחד הכלים החשובים במאבק זה הוא בידודה של מצרים. סוריה אינה מעוניינת על כן בתנועה דיפלומטית אשר תחלצ את מצרים מקשיים אליהם נקלעו. אמנם בפגישת וולדהיים-קדומי אמר האחרון כי סוריה תהיה מוכנה לחשוב על הסדר נוסף בגולן, אך קדומי הכחיר כי סוריה תעשה כן אם יחמלאו שני תנאים: האחד שכל הדרכים האחרות חסומות לחלוטין, השני כי הסדר הנוסף יגרוור נסיגה סובסטנטיבית ישראלית בגולן. אמר וחדאם חזרו ואמרו תמיד כי לא יסרבו לקבל טריטוריה סורית נוספת.

כללית, משוכנעים הטורים כי ישראל לא תוותר כליל על הגולן כל עוד

[illegible]

-3-

אין הם מוכנים להמשיכה מהותית ומאחר שמעוניינים להמשיך ולכבוד
את סאדאת יש להניח כי מהם לא תבוא כל ישועה. נהפוך הוא.
לפי הערכה במזכירות יהיו הסורים מוכנים לפתוח במלחמת חרשה בין
האביב לקיץ.

4. מצרים.

המצרים מוכנים ללכת לגיבשה מתר בתנאי שהסעיף הראשון יהיה השתתפות
אמ"י. אם הדיון בסעיף זה יסתיים בכשלון תהיה מצרים מוכנה להסתלק
מג הועידה ולהטיל את כשלונה על ישראל-ארה"ב כדי לרכוש מחדש את
היוקרה בעולם הערבי. זוהי לדעת גיונה משמעות הצהרת סאדאת לפני
מספר שבועות כי אי אפשר לכנס גיבשה לפי ייתמכרות הקודמת.
גיונה ילווה את גוייר בסיוור הצפוי במזיית אכ יקדים צאתו לאיזור
ל-17.8 שכן עליו לבקר במפקדת אונ"פ ובסיני ביחס לבעיות
שעלו תוך ביצוע החסם לדבות האלה הנוכחות האמריקנית.
נאום==

שהח רחם מנכל שהבט ארגוב רוזן י. רביב מ. קדרון מאוס ב מצפא מזחיס

חקר רס אמן

רע/אמ

ה'תשנ"ב
לפני ה'תשנ"ב
לפני ה'תשנ"ב

[illegible]

UNITED STATES DEPARTMENT OF THE INTERIOR
BUREAU OF LAND MANAGEMENT
WASHINGTON, D. C. 20250
OFFICE OF THE ASSISTANT ATTORNEY GENERAL
WASHINGTON, D. C. 20530
LMTD-100

ה ע ת ק

ה כ נ ס ת

ירושלים, ב' באדר א' תשל"ו
4.2.76

לכבוד

מדי ישראל ישעיהו

יו"ר הכנסת

כאן

אדוני תיו"ר,

ע"פ סעיף 35(א) לתקבון הכנסת מוגשת בזה הצעת סיעת
הליכוד להביע אי-אמון לממשלה על הנושא: הודעות "המקור הבכיר"
בפמליית ראש-הממשלה בווואשינגטון, כי רשימות הרכש שהוגשו לארה"ב
גרמו בזיון לישראל.

הצילה להצעתנו היא כדלהלן :

הודעת "המקור הבכיר" הישראלי בווואשינגטון, כי
הגשת רשימות הרכש שהוגשו לארה"ב גרמו בזיון לישראל, הביאה בזק
כל-יחיד לאיבטריסים בסחוביים ולמעמדה של ישראל בארה"ב.

הודעה כזו הנמסרת בחו"ל, בעת ביקור רשמי של
ראש-הממשלה, אם על-ידו ואם בהשראתו ובהסכמתו, היא הוכחה לכך, כי
אין ממשלה זו מסוגלת לתפקד.

בכבוד רב

(-)

משה בסיס

(-)

חיים לבדאו

(הצעה ח.כ. 212 - 211)

6-2-5

Received of Mr. J. H. ...
the sum of ...

£ ...
for ...
...

Witness my hand and seal ...

Attest: ...
...
...

Witness my hand and seal ...

Attest: ...
...
...

Attest: ...
...
...

Witness my hand and seal ...

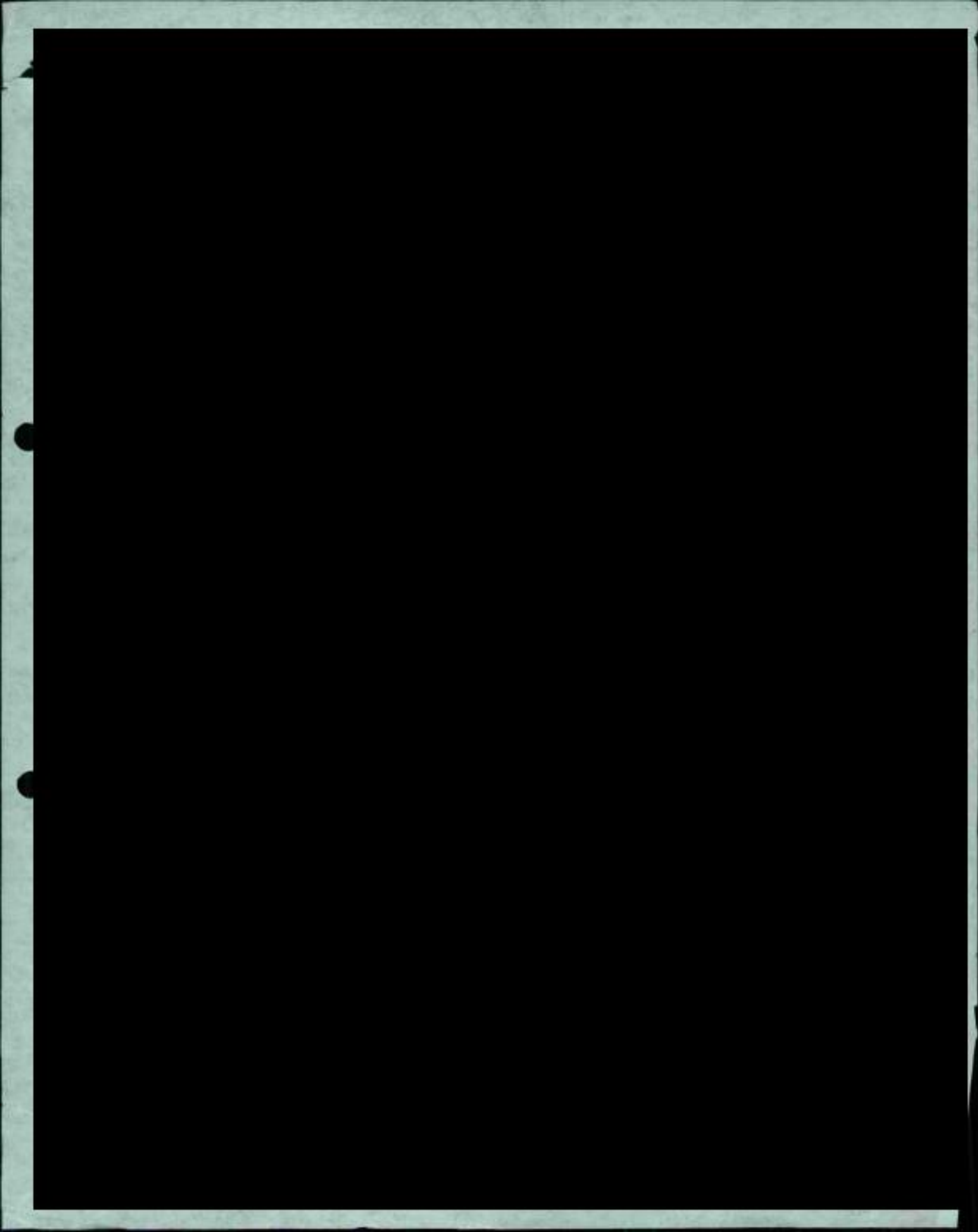
...

Witness my hand and seal ...

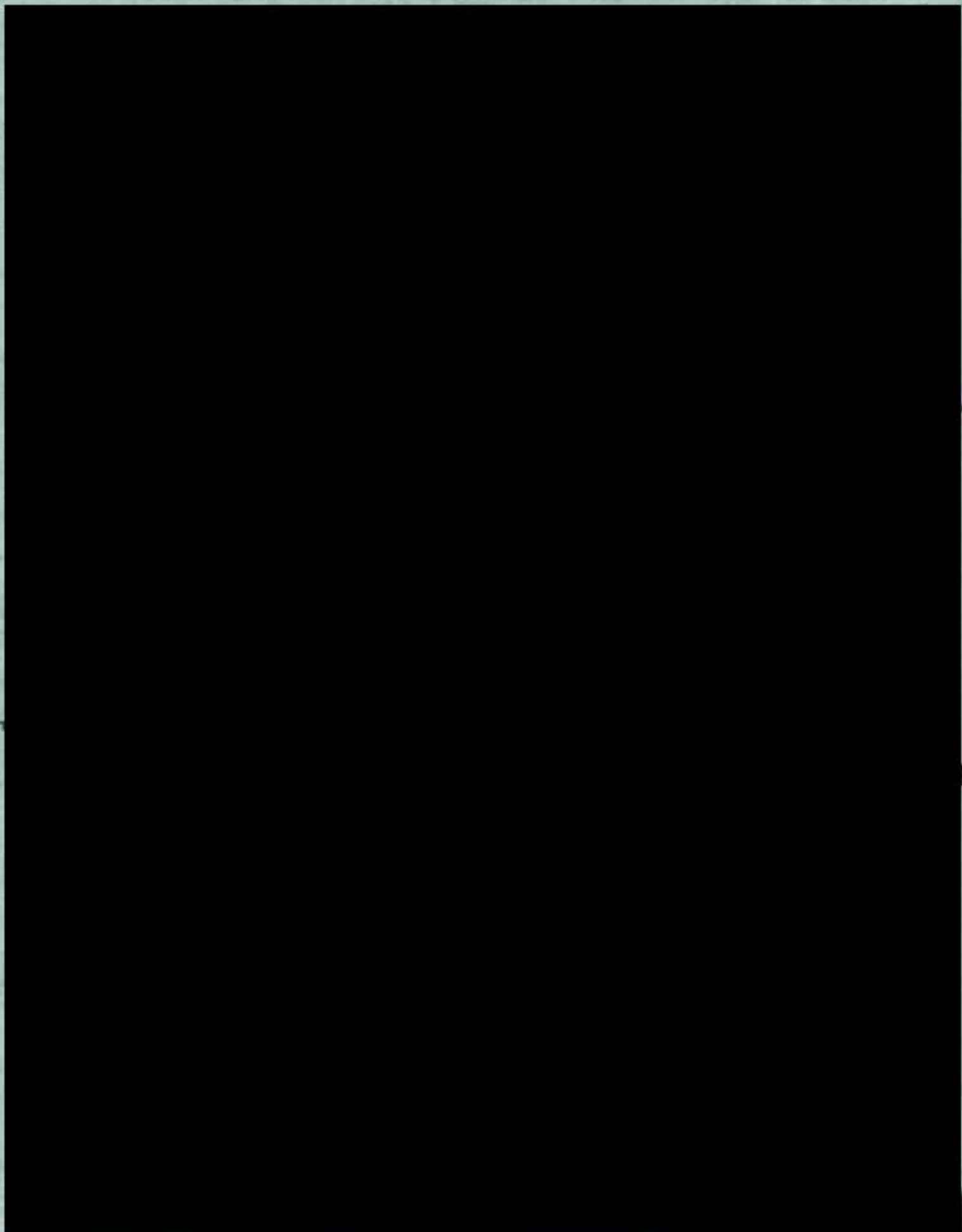
...

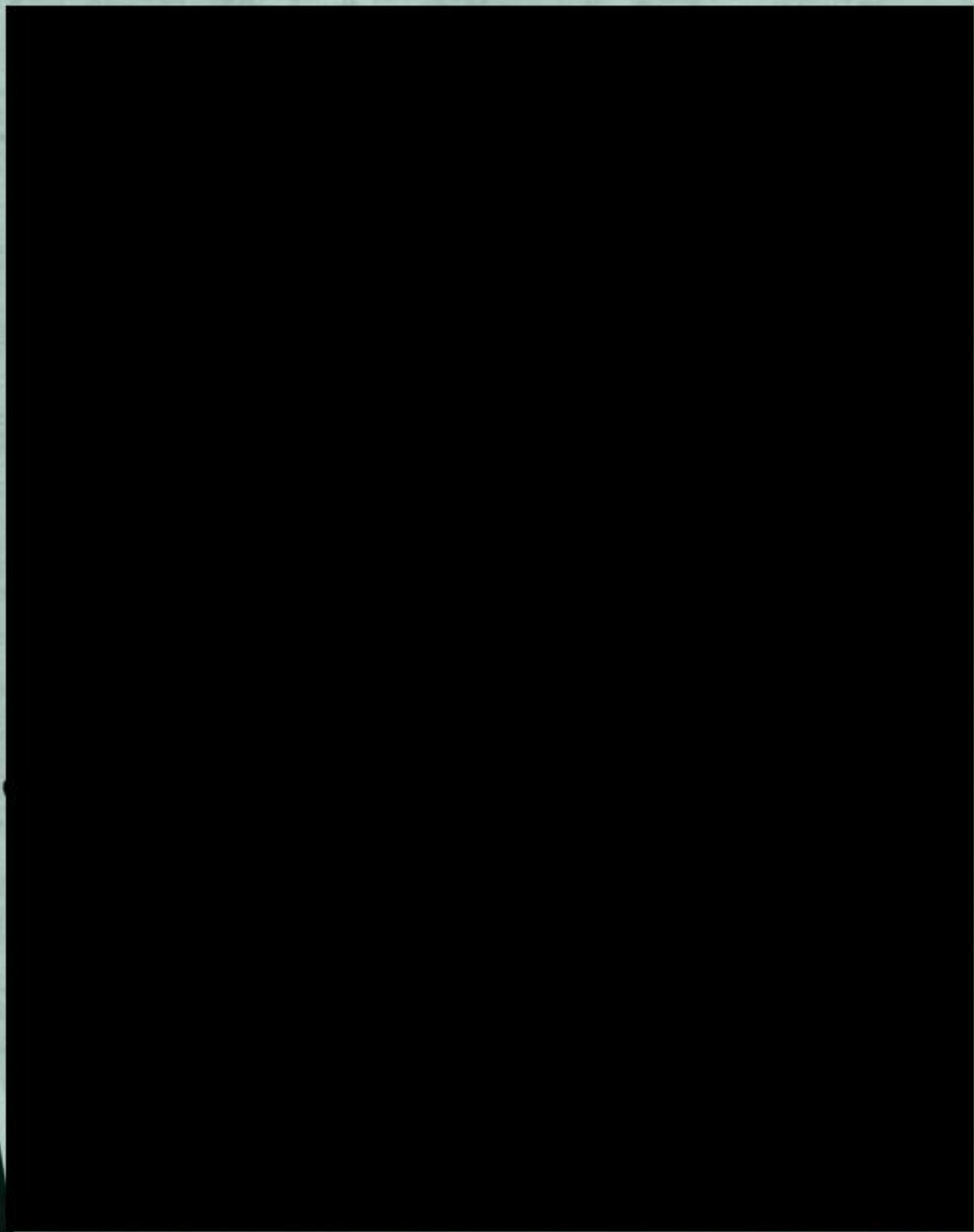

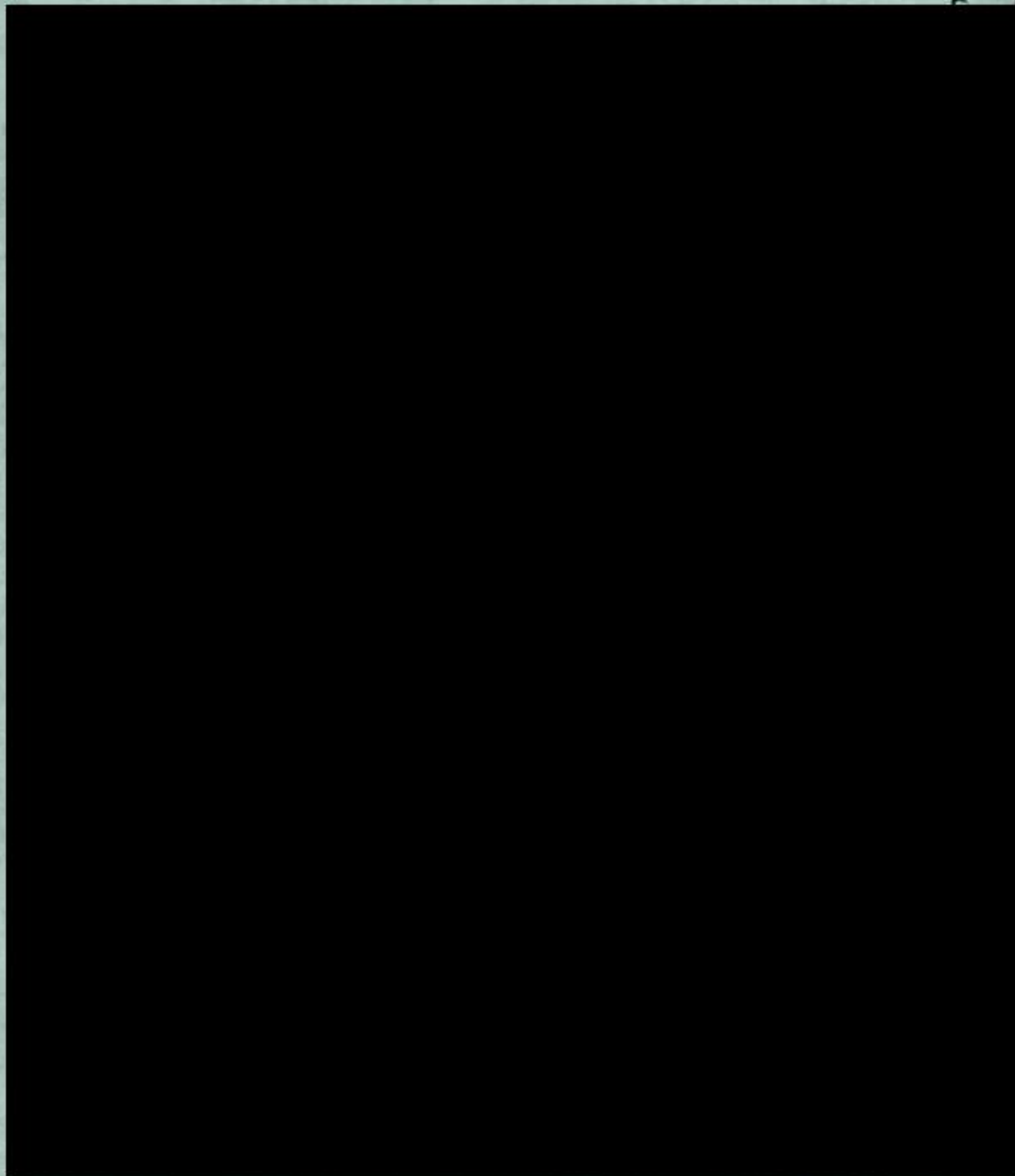

310

נ"י/51

ימ 773

רוש 267

76/1/291900 מידי פמ נ"י =

סודי.

שהיה. מ. קדרון העתק דינצי/ווינגטון.

(לדינצי אישי).

ולדהיים הזמינני לשירות. ספר כי הוזמן למסיבה על ידי מוטל
ניו יורק לכבוד רוהים ורצה לדעת אם יוכל לטופל כמה מילימ עם רוהים
בנפרד בעת המסיבה. רמז כי היה מעוניין לשוחח אתו בעת ביקורו כאן
בטרם צאתו לאסיה ביום אי. התחתי להודיע לו.

נפגש לאחר מועביט עם קדומי. הוא שאל את קדומי האם הם יזענו
להזמנה לבוא לגינבה. תשובתו של קדומי הייתה כי על בסיס טיוטת ההחלטה
שהופלה על ידי הוטו האמריקאי היו מוכנים, אולם מכיון שהבסיס היום
יהיה 242 יסרבו לקבל הזמנה לגינבה באם תתקבל.

כאשר שאלו ולדהיים ביחס לעמדת תאודים ענה כי לדעתו תאודים יסכימו
לבוא לגינבה לאחר הסכם ביניים נוסף.

ולדהיים הביע תמיכה מאחר ובעת הדיון בדמשק בנובמבר אמרו לו אשר
וחדאם כי אינו מקום להסכם ביניים נוסף.

קדומי ענה כי זאת הייתה גישה טקטית לאור ההתפתחות עם אונדוף וכי היום
הגישה לדעתו התגלתה מה גם שאז דברה ישראל על ייתקונים קוסמטיים
והוא מניח כי הפעם מדובר על מוים יותר משמעותיים.

ולדהיים הופתע לשמוע שתי נקודות אלה וסבר כי הם יכולות לעביר אותנו.
באשר למועביט סיפר:

א. למרות שנשיא מועביט סאלים הודיע על התיקון החדש במצרי ערב התנגדות
תאודית וחריפה אפ נציג אשר להפתעתו הגמורה של ולדהיים לא
התייחס להצעה.

ב. כולם הופתעו על ידי התרגיל הבריטי וחליטו נגד תיקון

לתיקון בטענה כי ממילא האמריקאים יטילו ווטו.

הערבים רגזו בצורה קיצונית על הבריטים. התיקון הבריטי בא לדעתו עקב
הויכוח החריף בין וילסון לקלח.

ולדהיים הסכים אתי כי לא היה הגיון בהצעת התיקון ואח"כ התנעות לאחר
דחית התיקון. האנגלים לדעתו מבחינה הגיונית היו צריכים להצביע נגד.

הפרשה תמונה והערבים רוגזים מפני שכתוצאה מכך נפלה התמיכה תאודית
והאיטלקית. באותו בוקר אמר לו רידבק השודי כי ההוראות הם ברורות לחמוך

הצעה הבכמזית. חוסר ההגיון בפעולה

תאודית נובע מצרונ לא להזדהות עם האמריקאים יתר על המידה

ולא להתחזק יתר על המידה מהאירופאים.

1.4.75

סל'	278	1824	
1:3	8000	2690	סל'ים
1:5	4850	982	סל'ים
1:3.5	1487	419	סל'ים
1:2.1	156	73	סל'ים
1:9.9	197	20	סל'ים
1:13	65	5	סל'ים
1:1.9	34	18	סל'ים
-	12	-	סל'ים

* אונזערע זיידע - באלד שטיינער - זיידע
וואס האט אים געטויט.

1.4.76

on'	גוד	לחץ	ס"מ
1: 2.9	9000	3133	ס"מ
1: 5	5150	1044	ס"מ
1: 3.3	1635	448	מ"מ
1: 1.6	225	137	מ"מ
1: 11.9	238	20	מ"מ
1: 13.4	67	5	מ"מ
1: 3.4	55 ~~33-44~~	18	מ"מ
-	12	- ~~12~~	מ"מ

סודי ביותר

א. כמות סנקים שסופקה לארצות ערב מאז יוה"כ

סוג הסנק	מצרים	סוריה	עירק	לוב	הערות
T-62	400-450	600-700	200-300	300-400	בריה"מ
T-55, 54	650-700		200-300	400-500	בריה"מ, צ'כיה, פולין יוגוסלביה
T-64		בודדים בספק			בריה"מ
סה"כ	1050-1150	1100-1300	400-600	700-900	סה"כ כללי 3250-3950

ב. ידיעות על חוזים נוספים חתומים

T-62	לא ידוע	נחתם באוק' על אספקה 500 הגעה החלה דצמ' 75	2 עיסקות על 1000 סנקים מהולם סופקו כבר השאר יסופקו. 400-300
T-54, 55	נחתמו ב-75 לאספקה 300-350	יחכן שחלק מה-500 למעלה יהיו מסוג זה	נחתמה עסקה עם צ'כיה על 1000 כבר סופקו 100-200 נחתמה עיסקה עם פולין לאספקה 400
T-64		כנראה שאחרי מלמעלה יכללו	נחתמה ב-75 אספקה 200
סה"כ	300-350	500	2000-2200
סה"כ כללי 2800-3050			

ג. הספקה מארה"ב לישראל

- (1) ממלחמה יוה"כ סופקו לישראל 1055 סנקים
(2) בשנה 76 יסופקו 70 סנקים
סה"כ 1125 סנקים

הערות : בנוסף לאמור לעיל סופקו למדינות ערב ע"י המערב כ-130 סנקים וצפויים בשנה 76 עוד כ-70-90 סנקים. ההספקה ע"י - ארה"ב, צרפת ובריטניה.

לשנים - קורא

יוזם היום מאזנה

אשר